

Spune-i sufletului

Nicu Hăloiu

Spune-i sufletului

...

...de timp să nu-i spui că-i vremea din urmă dintr-un timp ce n-a fost, atunci când trecutul, prezentul îl scurmă, dintr-un timp fără rost! Și să-i spui în spațiu să meargă prin tuneluri făcute pe când timp nu era, atunci când din neguri și praf de conștiință apărură prima stea, că astăzi doar este și totul se petrece numai acum, să-i mai spui să-și ia vremea să plece într-o altă poveste, nicicând să nu fugă de ce-i este scris în eternul său drum!

... Mai spune-i de vine să fie atent, să nu dea de sine nicicând în prezent, că timpul de-l are este doar o fantasmă din visul cel lung, anii ce-i are să-i ducă la capăt că tot nu-i ajung! Iar tot ce el vede și crede că este e doar paravan, iar somnul ce-l duce în superba-i poveste e al morții alean!

... Dar poate să spună pe unde el trece adevărul întreg, oricum nimeni nu-l crede în ce se petrece, că prea puțini înțeleg. Să se întoarcă la mine să-i spun eu misterul așa cum este real, că timpul și spațiu nu pot fi cunoscute ci numai trăite dacă pui între ele semnul egal!

...

Să plece spre vremea ce-o are în viața sa dată, să nu se trezească în vremea ce-l moare, că nu va mai fi niciodată. Mai spune-i s-asculte cum îi bate inima goală de tot ce-ar gândi, că acolo e taina, nu în afară, de dinainte de-a fi! Iar eu îl aștept acolo-n oriunde oricând între brazi, dar să nu vină de undeva din niciunde decât numai azi!

... Să nu rățăcească nici ieri și nici mâine că va pieri în niciunde, dar nici să nu smulgă din vremuri prezentul ca să se poată ascunde. Fă în așa fel încât din somnul cu vise de spațiu și timp să se trezească, să vină în timpul ce-l are să-și prindă destinul și să vrea să-l trăiască!

... Oricum viața îi este eterna lui călătorie reală, încă de când nici timp nu era iar viața era doar o intenție goală! Să nu-l lași să vină către lumea ce-o simte că nu-i lumea lui, focul ce-l arde e dorul de când era liber să umble, aparținând nimănui!

... Iar de intră-ntr-o coajă să fie cu luare aminte pe cine-l învie, să nu-l prindă dorul în vise străine și să piară apoi undeva în atemporală pustie!

... Dă-i timpul de azi să poată să simtă numai momentul acum, iar de este să plângă, îndrumă-l Tu cu iubire să pășească pe adevăratul lui drum! Că-i suflet din sufletul Tău divin ancestral, iar Tu l-ai făcut să pătrundă unde Ție oricum îți este letal. Și iartă-i greșeala de-a fi ancorat prea mult în lumesc, i-ai dat labirintul și crede că-i liber printre cei care-s morți crezând că trăiesc!

...

Mai dă-i lui putere, crucea lui grea să și-o care, astfel de prea multă și neîncetată durere vedea-vei că moare, dă-i lui putere crucea să și-o care ușor, să nu se simtă povară că atunci, speranțele-i mor! Iar dacă tot ai pus lângă el sufletul pentru care l-ai pregătit, lasă-l acolo, că doar acolo va simți că iubind, a trăit!

Și lasă-i puterea de-a-și răbda neputința oricât îi va fi lui de greu, eu nu Te-am rugat pentru mine, ci pentru sufletul meu, că Tu ne ești Dumnezeu!